

Sygn. akt I C 431/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2023r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Łukaszewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2023 roku

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. G.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasądza od pozwanego R. G. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 18,06 zł (osiemnaście złotych 06/100 groszy).

II. Umarza postępowanie w pozostałej części.

III. Znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2023 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła z pozwem przeciwko R. G. o zapłatę kwoty 2 811,26 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 31 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 30 maja 2023 roku doszło do zalania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ulicy (...) w P., stanowiącego własność K. i N. małżonków Ż., którzy posiadali ubezpieczenie mienia w powodowym towarzystwie ubezpieczeń. Do zalania ww. lokalu doszło z wyłącznej winy pozwanego R. G.. W porozumieniu z poszkodowanym powódka ustaliła, że koszt usunięcia uszkodzeń wyniesie łącznie 2 811,26 złotych i taką kwotę powódka wypłaciła poszkodowanym tytułem odszkodowania. Pismem z dnia 16 sierpnia 2023 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty ww. kwoty w terminie do 30 sierpnia 2023 roku. Wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 24 sierpnia 2023 roku. Pozostało ono bezskuteczne.

Wydanym w niniejszej sprawie w dniu 5 października 2023 roku nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Piszcu nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania (k. 27).

Pozwany R. G. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty. Podniósł, że po otrzymaniu od powódki w dniu 24 sierpnia 2023 roku wezwania do zapłaty, zwrócił się na piśmie do powódki o nadesłanie kosztorysu naprawy uszkodzeń. Po jego otrzymaniu, w dniu 20 września 2023 roku dokonał wpłaty na rachunek bankowy powódki kwoty 2 811,26 złotych.

W piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2023 roku powódka cofnęła pozew w odniesieniu do kwoty 2 811,26 złotych i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie. Podtrzymała natomiast pozew w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od ww. kwoty od dnia 31 sierpnia 2023 roku do dnia 20 września 2023 roku oraz w zakresie zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 maja 2023 roku doszło do zalania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku mieszkalnym nr (...) przy ulicy (...) w P., stanowiącego własność K. i N. małżonków Ż.. W dacie tego zdarzenia poszkodowani posiadali ubezpieczenie mienia na podstawie umowy zawartej z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

Do ww. zdarzenia szkodowego doszło z wyłącznej winy R. G. – właściciela lokalu mieszkalnego nr (...) położonego nad lokalem pokrzywdzonych.

Koszt usunięcia uszkodzeń powstałych w wyniku ww. zalania wyniósł łącznie 2 811,26 złotych. Kwotę tę ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanym tytułem odszkodowania.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2023 roku, doręczonym R. G. w dniu 24 sierpnia 2023 roku, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała R. G. do zapłaty kwoty 2 811,26 złotych w terminie do 30 sierpnia 2023 roku.

R. G. przełał ww. kwotę na rachunek bankowy ubezpieczyciela w dniu 20 września 2023 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: polisa k. 10-11; zgłoszenie szkody k. 12-13; protokół z oględzin uszkodzeń k. 15-18; decyzja o wysokości przyznanego odszkodowania k. 19-21; potwierdzenie przelewu poszkodowanym kwoty odszkodowania k. 24; wezwanie do zapłaty wraz z zpo k. 23 i 22; potwierdzenie wykonania przelewu przez pozwanego na rzecz powódki k. 34)

Sąd zważył, co następuje:

Nie może budzić wątpliwości, co zresztą pozostawało bezsporne w toku procesu, że pozwany objętą pozewem należność główną w kwocie 2 811,26 złotych spłacił, składając dyspozycje przelewu na rachunek bankowy powódki, w dniu 20 września 2023 roku. Pozwany wykonał zatem swoje świadczenie, przez co należność główna powódki wygasła. Powódka nie mogła zatem dochodzić tej należności, ponieważ została ona już spłacona. Należy zwrócić uwagę, że sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). Zatem jeśli w chwili zamknięcia rozprawy dochodzone roszczenie jest już spłacone, konieczne jest oddalenie powództwa w tym zakresie. Powód może jednak przed zamknięciem rozprawy złożyć oświadczenie o cofnięciu pozwu. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie jest połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powódka cofnęła pozew w części przed rozpoczęciem rozprawy, zatem zgoda pozwanego nie była wymagana. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do takiego twierdzenia, ponieważ powódka jasno wskazała, że cofnięcie pozwu co do kwoty 2 811,26 złotych było związane z uiszczeniem należności przez pozwanego. Z tego względu Sąd w punkcie II. wyroku umorzył postępowanie w zakresie kwoty 2 811,26 złotych.

Powód cofnął pozew co do należności głównej, należało zatem rozstrzygnąć o dochodzonych przez niego roszczeniach odsetkowych, co do których powództwo podtrzymał. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wskazano wyżej, w przypadku kwoty 2 811,26 złotych termin płatności przypadał na dzień 30 sierpnia 2023 roku. Powódka mogła zatem domagać się odsetek liczonych od dnia następującego po tym dniu, to jest od dnia 31 sierpnia 2023 roku. Jednocześnie odsetki mogą być naliczane jedynie do

dnia zapłaty należności, która w rozpoznawanej sprawie przypadła w dniu 20 września 2023 roku. Z tego względu w punkcie I. wyroku Sąd na podstawie 828 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 18,06 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 2 811,26 złotych od dnia 31 sierpnia 2023 roku do dnia 20 września 2023 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. biorąc pod uwagę jedynie częściowe i marginalne uwzględnienie powództwa (w zakresie roszczenia odsetkowego). W zakresie należności głównej powódka przegrała powództwo. Wskazać bowiem należy, iż wypadku umorzenia postępowania, ustalenie strony wygrywającej i przegrywającej uzależnione jest od przyczyny, jaka spowodowała potrzebę wydania tego rodzaju postanowienia. W przedmiotowej sprawie, umorzenie postępowania co do kwoty należności głównej wobec cofnięcia pozwu z powodu wygaśnięcia roszczenia przed wniesieniem pozwu, stawia stronę powodową w roli strony przegrywającej spór w tym zakresie.